

Притихва гората и дори вейкитѣ на дърветата не се поклащатъ. Слънцето се изкачва високо, спира се и гледа. Тогава откъмъ планината се дочува далеченъ екъ, който изпълва съ радостъ цѣлата земя, цѣлия хубавъ свѣтъ:

— Еееей!...

Сякашъ много и чудни гласове се сливатъ въ единъ радостенъ и тържественъ викъ и идатъ насамъ. Тоя екъ иде отъ далечни страни. Той се носи надъ голѣмитѣ морета, прелетява надъ високи планини, пристига и се разлива надъ роднитѣ полета и долини.

— Еееей!...

Това е гласътъ на пролѣтътъ. Запегнала крилати коне въ златна небесна колесница, тя иде. Затъкнала червено лале на ухо, тя ще се хване на хорото, до момитѣ, и ще се провикне съ ясенъ гласъ:

— Иху-ху-у!...

Малкитѣ деца ще скачатъ край нея. А старцитѣ ще излѣзатъ, ще сложатъ ржце надъ очи, ще погледнатъ ясното слънце, ще погледнатъ хорото и ще рекатъ:

— Пакъ е дошла нашата хубавица. Живи бѣхме да я посрещнемъ пакъ Хайде, добре дошла!...

Иванъ Василевъ

ЛАСТОВИЦИТѢ СЖ ТУКЪ!

Тебе още ти
се спи,
но въ съня
дочуашъ викъ;
нѣкой вика:
— чикъ
— чирикъ!

И лети,
лети,
лети.

Ластовичкитѣ
отъ югъ
дирятъ

старитѣ гнѣзда
и крилата имъ
блѣстятъ
като
падащи
цвѣтя.

Пѣятъ
живитѣ
цвѣтя
и по веселия
звънь
ти разбирашъ,
че навънъ

чурулика
пролѣтътъ.
Чувашъ ли
зарадванъ
викъ?
Цѣлото небе
звъни.

Нѣкой вика:
— Чикъ
— чирикъ,
хей, сънливцо,
станй!

Овесянко